

KUVITELTU VAIKO TODELLINEN SUO?

Tov. R. Grimm vakuuttaa enemmistöä ja vähemmistöä koskevassa artikkelissaan („Berner Tagwacht” * ja „Neues Leben” **), että „meilläkin on keksitty” „suo, kuviteltu puolueen keskusta”.

Me näytämme toteen, että juuri se kanta, jolle Grimm on edellä mainitussa artikkelissaan asettunut, onkin tyypillinen keskustan näkökanta.

Väitellessään enemmistöä vastaan Grimm kirjoittaa:

„Yksikään Zimmerwaldin ja Kienthalin toimintaohjelman kannalla oleva puolue ei ole esittänyt sotapalveluksesta kieltäytymisen tunnusta eikä velvoittanut samanaikaisesti jäseniään noudattamaan sitä elämässä. Itse Liebknechtkin puki ylleen sotilaspuvun ja astui armeijan riveihin. Italian puolue rajoittui sotamäärärahojen ja kansalaisyhteisön hylkäämiseen. Vähemmistö Ranskassa menetteli samoin”.

Hieromme hämmästyneinä silmiämme. Luemme uudelleen tuon tärkeän kappaleen Grimmin kirjoituksesta ja kehoitamme lukijaa mietiskelemään sitä.

Se on uskomatonta, mutta totta! Todistaakseen, että keskusta on meillä keksitty, tuon meidän keskustamme edustaja Grimm panee samaan joukkoon vasemmistointernationalistit (Liebknecht) ja Zimmerwaldin oikeistolaiset eli keskustan!!!

Luuleekoohan Grimm todellakin voivansa peittää Sveitsin työläisiä ja saada heidät vakuuttuneiksi siitä, että Lieb-

* — „Bernin Vartio”. *Toim.*
 ** — „Uusi Elämä”. *Toim.*

knecht ja Italian puolue kuuluvat samaan suuntaukseen? että niiden välillä ei ole *nimenomaan sitä eroavaisuutta*, mikä erottaa vasemmiston ja keskustan?

Esitämme *omat* todistusperusteemme:

Ensinnäkin, kuunnelkaamme todistajaa, joka ei kuulu keskustaan eikä vasemmistoon. Saksalainen sosiali-imperialisti Ernst Heilmann kirjoitti elokuun 12 pnä 1916 „Glocke”⁹⁸ aikakauslehdessä, s. 772: ... „Die Arbeitsgemeinschaft * eli *Zimmerwaldin oikeisto*, jonka teoreetikkona on Kautsky ja poliittisina johtajina Haase ja Ledebour”... Voiko Grimm kiistää sen, että Kautsky—Haase—Ledebour ovat tyypillisiä keskustan edustajia?

Toiseksi. Voiko Grimm olla tietämättä sitä, että Zimmerwaldin oikeisto eli keskusta *vastustaa* nykypäivien sosialistisessa liikkeessä viipymätöntä välien katkaisemista KST:n, Haagin Kansainvälisen sosialistisen toimiston, *socialipatrioottien toimiston* kanssa? että vasemmisto *kannattaa* tuota välien katkaisemista? että Kienthalissa „Internationale” ryhmän edustajat — Liebknecht kuuluukin juuri siihen ryhmään — taistelivat KST:n koollekutsumista vastaan ja vaativat välien katkaisemista toimiston kanssa?

Kolmanneksi. Onkohan Grimm unohtanut, että keskusta on juuri nyt ottanut ohjelmakseen Ranskassa, Saksassa ja Italiassa *socialipasifismin*, mikä Kienthalin päätöslauselmassa suoranaisesti tuomittiin? että koko Italian puolue, joka ei ole esittänyt vastalausestaan parlamenttiryhmänsä monilukuisia *socialipasifistisiä* päätöslausemia ja julki-lausumia eikä myöskään Turatin joulukuun 17 pnä pitämää häpeällistä puhetta vastaan, on *socialipasifismin* kannalla? että kumpikin Saksan vasemmistoryhmä, niin I. S. D. (Saksan *internationalistisocialistit*) kuin „Internationalekin” (eli „Spartacus” ryhmä, johon juuri kuuluukin Liebknecht), on *hylännyt suoranaisesti* keskustan *socialipasifismin*? Samalla tulee muistaa, että Ranskan peräti vahingolliset *sociali-imperialistit* ja *socialipatriootit*, joiden johdossa ovat Sembat, Renaudel ja Jouhaux, *myös* äänestivät *socialipasifististen* päätöslauselmien puolesta ja että siten tuli paljastetuksi erittäin havainnollisesti *socialipasifismin* todellinen, objektiivinen merkitys.

* — Työyhteisö. Toim.

Neljänneksi... mutta riittäköön! Grimm on juuri keskustan näkökannalla, kun hän neuvoo Sveitsin puoluetta „tytymään” määrärahojen ja kansalaisrauhan hylkäämiseen, kuten on tehnyt Italian puolue. Grimm arvostelee enemmistön ehdotuksia nimenomaan keskustan näkökannalta, koska tuo enemmistö haluaa lähentyä *Liebkechtin* kantaa.

Grimm ryhtyy puolustamaan selvyyttä, suoruutta ja rehellisyyttä. Hyvä on! Mutta eivätkö nuo mainiot ominaisuudet velvoita tekemään selvästi, avoimesti ja rehellisesti eroa Liebkechtin ja keskustan näkökannan ja taktiikan välillä eikä yhdistämään niitä samaan ryhmään?

Liebkechtin kannalla oleminen merkitsee sitä, että (1) hyökätään omassa maassa olevaa päävihollista vastaan; (2) paljastetaan oman maan sosialipatriootit (eikä ainoastaan *ulkolaiset*, luvallanne sanoen, тов. Grimm!), taistellaan heitä vastaan eikä liitytä yhteen heidän kanssaan — luvallanne sanoen, тов. Grimm! — vasemmistoradikaaleja vastaan; (3) arvostellaan ja paljastetaan avoimesti ei ainoastaan oman maan sosialipatrioottien, vaan myös sosialipasifistien ja „keskustalaisten” heikkoudet; (4) parlamentin puhujalavalta kehoitetaan proletariaattia käymään vallankumoustaistelua ja kääntämään aseet toisaalle; (5) levitetään illegaalista kirjallisuutta ja järjestetään illegaalisia kokouksia; (6) järjestetään sellaisia proletaarisia mielenosoituksia kuin oli esimerkiksi Berliinin Potsdamin torilla pidetty mielenosoitus, jossa Liebkecht vangittiin; (7) kehoitetaan sotatarveteollisuuden työläisiä järjestämään lakkoja, kuten „Internationale” ryhmä teki illegaalisissa julistuksissaan; (8) todistetaan avoimesti, että nykyisten, reformatoriseen toimintaan rajoittuvien puolueiden täydellinen „uudistaminen” on välttämätöntä, ja toimitaan samoin kuin toimi Liebkecht; (9) hylätään ehdottomasti isänmaan puolustus imperialistisessa sodassa; (10) taistellaan kautta linjan reformismia ja opportunistia vastaan sosialidemokratian sisällä; (11) esiinnyttään yhtä leppymättömästi ammattiliikkeen johtajia vastaan, jotka kaikissa maissa, varsinkin Saksassa, Englannissa ja Sveitsissä, muodostavat sosialipatriotismin ja opportunistin y.m. etujoukon.

On selvää, että *tältä* kannalta katsoen enemmistön päätöslauselmaehdotuksessa on paljon arvostelemisen varaa. Mutta siitä voidaan puhua vain erikoisessa artikkelissa.

Tässä yhteydessä sen sijaan on tarpeellista korostaa, että enemmistö joka tapauksessa ehdottaa otettavaksi tiettyjä askelia *tuohon* suuntaan ja että Grimm ei hyökkää tätä enemmistöä vastaan vasemmalta, vaan *oikealta*, ei Liebknechtin näkökannalta, vaan keskustan näkökannalta.

Artikkelissaan Grimm koko ajan sekoittaa toisiinsa kaksi periaatteellisesti erilaista kysymystä: ensinnäkin kysymyksen, *milloin*, minkälaisena ajankohtana tulee toteuttaa tuo tahi tämä vallankumouksellinen toimenpide. On järjetöntä yrittää ratkaista tätä kysymystä ennakolta, ja moittiessaan enemmistöä tämän johdosta Grimm vain heittää sumua työläisten silmille.

Toinen kysymys: *kuinka* puolue, joka *ei* nyt *kykene* käymään järjestelmällistä, sitkeää ja todella vallankumouksellista taistelua missä konkreettisissa olosuhteissa tahansa, on muutettava, järjestettävä uudelleen sellaiseksi puolueeksi, joka *kykenisi sen tekemään*.

Tämä on tärkein kysymys! Tämä on koko sen kiistan ja kaiken sen taistelun *y d i n*, jota eri suunnat ovat käyneet sotakysymyksestä samoin kuin myös maanpuolustus-kysymyksestä! Ja Grimm on vaiti juuri tästä kysymyksestä, hän peittelee ja hämää sitä. Eikä siinä kaikki: Grimmin selitykset merkitsevät, että hän *ei hyväksy* tuota kysymystä.

Kaikki jää entiselleen — juuri tämä on Grimmin koko artikkelin punaisena lankana; tämä on se syvälinen perusta, jonka nojalla voidaan väittää, että tässä artikkelissa on edustettuna *keskusta*. Kaikki jää entiselleen: *ainoastaan* sotamäärärahojen ja kansalaisrauhan hylkääminen! Yksikään viisas porvari ei voi olla myöntämättä, että loppujen lopuksi sen *voi hyväksyä* porvaristokin: se ei uhkaa vielä porvariston herruutta, ei estä sitä käymästä sotaa („me alistumme” „vähemmistönä valtiossa” — näillä Grimmin sanoilla on tavattoman suuri poliittinen merkitys, paljon suurempi kuin miltä ensi silmäykseltä näyttää!).

Ja eikö se ole kansainvälinen tosiasia, että sotivissa maissa, ennen kaikkea Englannissa ja Saksassa, itse porvaristo ja sen hallitukset *vainoavat ainoastaan* Liebknechtin kannattajia ja *sietävät* keskustan edustajia?

Eteenpäin, vasemmalle, vaikkapa sen yhteydessä eräät sosialipatrioottiset johtajat eroaisivatkin! — tällainen on lyhyesti sanoen enemmistön ehdotusten poliittinen sisältö.

Takaisin Zimmerwaldista, oikealle, sosialipasifismiin, keskustan kannalle, „rauhan” solmimiseen sosialipatrioottisten johtomiesten kanssa, ei mitään joukkoesiintymisiä, ei mitään liikkeen vallankumouksellistamista, ei mitään puolueen uudistamista! — tällainen on Grimmin kanta.

Toivottavasti se vihdoin avaa Sveitsin vasemmistoradikaalien silmät näkemään hänen keskustalaisen asenteensa.

*Kirjoitettu saksan kielellä
tammikuun lopulla 1917*

*Julkaistu ensi kerran v. 1931
XVII Lenin-kokoelmassa*

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan
Käännös saksan kielestä*
